

ράδατο (γ' πληθυντ. ύπερσ.) (τὸ ἀπλοῦν ἑρράδατο 'Ομ. 'Ιλ. Μ. 431) Βυζ.: τὸ ἔλαιον καταρραίνόμενον Σίττ. 'Εμπ. Π. 1. 85: τὴ θάλασσης ἔλαιψ καταρραίνόμενης Πλούτ. 2. 914F τὸ καταρραίνθῆν ὕδωρ Γεωπ. 2. 32, 1.

καταρράκω, κατακόπτω, σχίζω, εἰς ῥάκη, κατακουραλιάζω, μετοχ. παθ. πρkm. **καταρρακωμένος**. ὡς ῥάκη τὰς σάρκας ἐσχιζομένης καὶ χρεμαίνεας ἔχων, ἀναρθρος καὶ κ. Σοφ. Τρ. 1103. **καταρρακτῆρ**, ἥρος, ὁ, (ἐκ τοῦ καταρράκω), ὁ καταστέρφων, κατασπρφευς, κίρκος κ., (Σχολ. κατασπέρφων, ὁ καταρράσων τὴν πόλιν, διὰ τὴν ἀπαχὴν τῆς Ἑλένης) Λυκόφρ. 169, 539.

καταρράκτης, ου, (ἐκ τοῦ καταρράκω), ἡ **καταρράκτης**, (ἐκ τοῦ καταρράσσω. ἴδε Στράβ. 667, «ἐκ τοῦ ἀράσσω, ὄθεν καὶ οὐ καταράκται» Εὐστ. 1033. 5, 'Επιγρ. ἐν τῇ Σουλῆ, 'Επιγρ. 4924b) ὁ Ἠσύχ. ἐρμηνεύει: «καταράκτης ὄχετος ἡ ῥάκη» καὶ τῇ πλημυρία καταρράσσαντες ἦτοι ἀνωθεν βιαιῶς κατιόντες: ἐξ οὗ καὶ οὐρανοῦ καταράκτας φαμέν» Εὐστ. 6. εἰς Διον. 220.

I, ὡς ἐπιθ., ἐπερχόμενος, ἐρομῶν, εὐθρόος, ὁ ὀρηκτικὸς, ὁ σφοδρὸς, Στράβ. 640.—παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1590, ἐπεὶ δ' ἄφικτο τὸν καταρρακτὴν ὁδὸν ('Αττ. ἀντὶ οὐδόν), εἰς τὴν πρὸς τὰ κάτω ἄγουσαν εἰσόδον ἦν πρότερον χαλκόκουπον οὐδὸν εἶπε (τοῦ Ἄδου, ἴδε Σχολ. Σουίδ. **καταρρακτῆν**. **II**, ὡς οὐσιαστ., πτώσις ὕδατος καταρραμένου ἀπὸ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου εἰς ταπεινότερον ἀποτόμως, Λατ. catarracta, κ. τοῦ Ἰστροῦ Διόδ. 1.32. 17. 97 κ. τοῦ Νείλου Φιλότηρ. 266, Στράβ. 786, 817, Σουλ. 'Επιγρ. ἔθ' ἀνωτ.— ὁ Ἡρόδ. 7. 26 ἔχει Καταρρήκτης ἢ Καταρήκτης ὡς ὄνομα ποταμοῦ τινος ἐν Φρυγίᾳ: μετὰ ταῦτων ὁ Καταράκτης λεγόμενος ἀφ' ὑψηλῆς πέτρας καταρρίπτων ποταμὸς πολλὸς καὶ χειμαρρῶδης Στράβ. 14. 667. **2**) ὁ ἐπιβλῆς ἢ μοχλός, δι' οὗ ἡ θύρα ἀσφαλίζεται» Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ο. 454. κ. τῶν πυλῶν διακόσας Διον. Ἄλ. 8. 67.—καὶ αὐτῇ ἡ θύρα ἀνοικιούμενη καὶ κλειομένη καθέτως ὁμοίως ὡς νῦν λεγομένη, ἢ ἄλλως καταρρακτῆ καταπακτῇ ἢ ἐπιρρακτῇ θύραν καταρράσσωσα κλιμάκων ἀνω» Εὐστάθ. (ἦτις ἐν Ὀδυσ. Χ. 126 ὄροσθύρα ὀνομάζεται), καὶ τὸ στόμιον ἑφραττον καταρράκται ἐκ σανιδῶν συνηρισμένων καθιέντες Προκοπ. π. Οἰκ. 2. 2. καὶ τὸς καταρράκτας ἀφῆκε κλειθροῖσι καὶ μοχλοῖσι καρτεροῦς δυνάς. Πλούτ. Ἄντ. 77. θυρίδας καταρράκτους ἐν 'Επιγρ. μνημείων Ἄθην. σ. 38. 1. ἔδ. Müller, Κορ. Ἡλιδῶν σ. 290.—ὡσαύτως, εἶδος κτηνητῆς γέφυρας ἢ ἀναβάθρας πρὸς ἀνάβαση εἰς τὰ πλοία, ἐπὶ τὰς ναῦς κ. ἐρρίπτουν εἰς τὸ ἐπιέναι δι' αὐτῶν Ἄπκ. 'Εμψύλ. 5. 82.

3) θαλάσσιον τι πτηνὸν οὕτως ὀνομασθῆν ἐκ τῆς ὀρηκτικῆς ἢ ἐπιπίπτει: κατὰ τῆς λέιας τῶν, Larus catarractes, Ἄριστοφ. Ὀρν. 887, Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 12, 15, 9. 13, 1: λέγεται ὁμοῦς ὑπὸ τοῦ Σοφ. ('Ἀποστ. 344, 641) καὶ ἐπὶ τῶν ἀετῶν καὶ Ἀρπυιῶν.—ἐν τῇ ἱατρικῇ νῦν υἱότος δὲ θηλαζῶν ἕνεκα θλώσεως τοῦ χρυσταλλώδους φακού.

καταρρακτικῶς, με ὀρηκτῶν, ὀρηκτικῶς, δίκην καταρράκτου, «θαλάσσης πρέμα καὶ οὐ κατ. ἐν τῷ πλημυρίει ἐπιβαίνουσης εἰς τὴν γῆν» Εὐστ. 688, 52.

καταρρακτός, ἡ, ὄν, = τῷ προηγ., κ. θύρα, καταρράκτης, κλαδανή, (porta catarracta παρὰ τῷ Διδίβῳ), ὑπερῶν θύρα καταρρακτῇ κλειομένου Πλούτ. Ἄρατ. 26: ἢ καὶ ἐπιρρακτῇ θύρα λεγομένη καὶ καταπακτῇ, ἴδ' ἐν λ. **καταπακτός**.

καταρραντέον, ῥημα. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ βαπίση, Βούστ. Γεωπ. 6. 10.

καταρρανεῖω, = καταρραίνω, ὕδασι πολλοῖς καταρρανεῖσθαι Γενεσ. 53Δ, Ἄετ. 3. 1, 4.

καταρραπίζω, πολὺ βαπίζω.

καταρραπιστέον, ῥημα. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ βαπίση, Εὐστ. 512. 20.

καταρράπτω, μέλλ. -ψω, διὰ ῥάπων πληρῶ, ἐπιρράπτω, θύρῃ καταρραμένη ῥίπτει καλαμίαν, συνηραμένη με πλέγμα ἐκ καλάμων, Ἡρόδ. 2. 96.

II πυκνῶς ἢ στεγῶς συρράπτω, τι ἐς τι Ἰππ. π. Δαίτ. Ὀς. 387: ἴδιον εἰς τὴν ζώνην κ. Πλούτ. Ἄντων. 81.—Παθ., καταρραρῆται ἐν μηρῷ Ἄγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 444. 18. **2**) μεταρ., μηχανῶμαι, παρασκευάζω, Πενθεὶ καταρράσας ἰόρον Διοχῆ. Εὐμ. 26: πρβλ. **ράπτω II**.

καταρραστανεῖω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ῥαστανεῖω, Σχολ. εἰς Λουκ. 4. 217, Ἰακώφιος.

καταρράφῃ, ἡ, ἢ πρὸς τὰ κάτω ραφή, Παῦλ. Διγ. 6. 8: ἀντίθ. ἀναρραφῇ.

κατάρραφος, ον, καταρραμμένος, συνηραμμένος, ἐμβαλωμένος, Λουκ. Ἐπ. Κρον. 28.

καταρραχίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ραχίζω**, κτυπῶν καταρραχα σχίζω, ἀσχιζῶ, Walz Ρήτορ. 3. 577.

καταρραψιδεῖω, φλυαρῶ ὡς βαφωδός, Ἠσύχ., ἄνευ πτώσ.

καταρρέζω: μέλλ. -ζω, φέρω τὴν χειρὰ μου ἐπὶ τινος πρὸς τὰ κάτω πρέμα, ὡς ἐπὶ τοῦ κυνός ὅπως τὸν κάμω νὰ ἰσχυράσῃ ἐντεῦθεν καθόλου, καταρραῖνω, θυπέω, «χατεῖνω», ὡς τὸ Λατ. mulcere, πρβλ. **καταψῶ**, **καταψήζω**, ἀκάνθσας ἡκα καταρρέζειεν ἐπικλίνοιν τε πέλων Ὀππ. Ἄλ. Δ. 61: χειρὶ δὲ μὴν κατέ-

ρξε ('Επικ. ἀντὶ κατέρρ-) Ἰλ. Δ. 361., Ε. 372, Ὀδ. Δ. 610, κτλ. ὡσαύτως: **καρρέζουσα**, ('Επικ. ἀντὶ **καταερρ**-) Ἰλ. Ε. 424: **χειρὶ κταρρέζεσα** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 687, Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 29.—ἐκ τούτου καὶ τὸ γαλλικὸν caresser.

καταρραμεδῶω, παραπλαῖω, πλανῶν περιφέρει, τινα Ἐβδ. ('Ἀρθ. ἈΒ', 13).

καταρρσπῆς, ἐς, ῥέπων πρὸς τὰ κάτω, κατωφερῆς, ἢ καὶ πρὸς τὸ ἔτερον μέρος κλίνω, διὸ ὁ Ἠσύχ. ἐρμηνεύει: «ἑτερορρσπῆς ἢ ἑτεροκλινῆς».

καταρρέπω: μέλλ. -ψω, κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέρος, κυρίως ἐπὶ τῆς ζυγαριᾶς, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, τὰ ἀκρώμια τὰ καταρρέπουντα Ἰππ. π. Ἄρθρ. 808: ἀντίθ. τῷ Ἰσορροπέω καὶ ζυγοστατοῦμαι. ἵνα μὴ νεύῃ μηδὲ ἐπὶ πολὺ καταρρέτῃ μηδὲν αὐτῶν, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατοῦμεν ἐπὶ πολὺ διαμένῃ Πολύδ. 6. 10, 7: ἐπὶ τῇ Ἐπίκ. π. Διογ. Α. 10. 95.

II, μεταβ., κλίνω τινα πρὸς τὰ κάτω, τὸν κίνω νὰ πίσθ, καταβάλλω, ἀντίθετ. τῷ ὀρθῶ τινα: τύχη γὰρ δοθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα τὸν τε δυστυχοῦντ' αἰεὶ Σοφ. Ἄντ. 1158: πρβλ. **ἐπιρρέπω** Ζεὺς τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει Θεογν. 157.

κατάρρευσις, εως, ἡ, ἢ πρὸς τὰ κάτω ρεῖσις, ῥοή, κατ. τοῦ αἵματος Ἐκκλ.

κατάρρω: μέλλ. -ρεύσομαι καὶ -ρυθῶμαι: πρkm. -ερ-**ρύκα**: ὄρ. -ερύην. Ρεῖω πρὸς τὰ κάτω, αἷμα καταρρέον ἐξ ὑπεταίης Ἰλ. Δ. 149, Ε. 870: κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρῶς ὤμων καὶ κεφαλῆς Λ. 811: κατὰ δ' αἷμα .. ἔρρει χειρὸς Ν. 539: ποταμοὶ κατ' ὄρεσι ρ. Δ. 452: ἰδρῶς κ. ἐκ μελέων Ὀδ. Α. 599: καταρρέον ὀλέγιμα ἐκ τῆς κεφαλῆς Ἡρόδ. 4. 187: ἀπολ., ἐπὶ ποταμῶν, Σεν. Ἑλλ. 7. 4, 29, πρβλ. Δημ. 1274. 16: γλῶσσος μελίσης τῷ καταρρηκτοῖ Σοφ. Ἄποστ. 167. **2**) ἐπὶ ἀνθρώπ., ἀντὶ τῆς, ὀρθῶ πρὸς τὰ κάτω, ἀθρόοι καταρρέοντες, (μεταφορ., ἀπὸ τῶν ποταμῶν ῥευσμάτων = ἀθρόως ἐπερχόμενοι, πρβλ. Ὀμπρ. τὰ δὲ ἐπέρρεεν ἔθνεα πεζῶν Ἄριστοφ. Ἀχ. 26: οἱ δὲ ἐπιπαλασσόμενοι κτερόμεν, ὄηλ. ἐντός τοῦ ποταμοῦ, Θεοκ. 7. 84: μὴ σφαλεῖς καταρρῆς Ἄριστοφ. Εἰρ. 146: ἕως ξυεπετρίθῃ τῆς κεφαλῆς καταρρῆσις αὐτοῦ: 71: κ. ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπὶ τὸς πῶδας Ἰππ. Προγ. 37: διὰ τὸ τέγους κ. Λουκ. Τιμ. 41: μετ' αἰτ., τὴν ἀτραπὴν καταρρῆν (τὴν μετέρρεμεν εἰς τὴν πρῶθ. εἰς ὁ Hemsterhusius) Ἄριστοφ. Ἄποστ. 143: καταρρῆν ταῖς ἀνοδίαις εἰς τοὺς θιαλοῦς τόπους, οἰοῦν ἐρπυστικῶς καταδαινεῖν, Πολύδ. 8. 16, 6. **3**) ἐπὶ καρποῦ, φύλλων κτλ. ἀποξηρανθέντων, ἐκπίπτω, καταπίπτω, Σεν. Κύρ. 1. 5, 10, Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 30, 5: τὰ χεδροπὰ αὐα θέντα καταρρεῖ Θεόφρ. π. Φωτ. Ἰστ. 4. 13, 3: καὶ βρῖθουσαι καὶ καταρρέουσαι ἀμπελοῖ ἐνν. ἐκ τοῦ καρποῦ, Ἠσύχ.

4) πίπτω εἰς ἐρείπια, τὰ τοιαῦτα ... πρὸς αὐτὰ καταρρεῖ Δημ. 21. 4: μεταρ., καταρρῆ τὸ τῆς πόλεως ἀνδρότερον Ἄριστ. παρ' Ἄθην. 523F, πρβλ. Πινδ. Ἄποστ. 164: ἱερὸν καταρρηκτὸς Πausan. πόλεις ὄλαι καταρρῆσαι Θεμιστ. 7. 117: ἐπὶ τοῦ κρατήρος τῶν ἡφαιστειῶν, ἐκπίπτω εἰς .. ἐξερεῦομαι εἰς .., Πολύδ. 34. 11, 12: ἐπὶ στήθῃ, Πaus. 1. 44. 3, κτλ.: νεκροῦ καταρρηκτόσος τὰς σάρκας, ἐκ τῆς σφίψεως, ὁ αὐτ. 10. 2, 6: πρβλ. **καταρρῆς**.

5) κ. εἰς τινα, ἐρχομαι εἰς τινα, πίπτω εἰς τὴν τύχην τινός, Θεόφρ. 1. 5, Βίων 1. 55. **II**, τρέχω πρὸς τὰ κάτω, στάζω εἰς τινος, μετὰ δοτ., φόνω καταρρεῖ Θεῶν ἀνάκτορα Εὐρ. Τρω. 16: καὶ ἐν τῷ Παθ. **καταρρέομαι**: αἵματι, ἰδρῶτι καταρρέεισθαι Πλούτ. Γάβ. 27, Λοῦκούλλ. 35.

καταρρήγνυμι καὶ -ύω: μέλλ. -ρήξω.—σχίζω καταρρήγνυμι, τὴν γέφυραν Ἡρόδ. 4. 201: μέλαθρα Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 864.

2) θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, ἐσχιζῶ, καταρρήγνυμι .. τὰ ἱμάτια Δημ. 535. 2: τὸ διάδημα Διόδ. 19. 34: τὴν ἐσθήτα Λουκ. Ἄλ. 36.—Μείσ., καταρρήξαντο τοὺς κισθῶνας, ἔσχισαν τὰ ἱμάτια τῶν, Ἡρόδ. 8. 99: τοὺς πέπλους καταρρήξαντο Σεν. Κύρ. 3. 1, 13, 3. 3, 67, κτλ. **3**) ἐν Σοφ. Ἄντ. 675, τροπὰς καταρρήγνυσι [ἢ ἀναρχία], ῥήγματα ἐν τῇ φάλαγγι ἢ ἐν τῇ παρατάξει ἐπιφέρει, τρέπει εἰς φυγὴν καταρρήξεν εἰς χάρακα τοὺς πολεμίουσ, συνηλάσσε καὶ στενοχωρίσασ ἔκαμε νὰ πίσωσι με ὀρηκτῶν ἢ νὰ κρημνισθῶσι, Πλούτ. Φάβ. 8.

4) κ. τινὸς γέλωτα, κάμνω τινα νὰ ἐκραγῇ εἰς γέλωτα, Ἄθην. 130C, 11. 2. **II** Παθ., ἰδίως ἐν τῷ ὄρ. **καταρραγῆν** (ἄ), καὶ τῷ πρkm. **κατέρραγμα**—σχίζόμενος καταρρήγνυσθαι ἐπὶ γῆν, ῥίπτομαι: κάτω καὶ θραυομαι, ὁ αὐτ. 3. 111: τοῦ ρευσματος καταρρηγνυμένου τῶν ὀρῶν Φιλόστρ. 265: ἄκρας καταρρωγυίας εἰς τὴν θάλασσαν, ἀποκρήνωσ ἢ ἀποτόμως: προβεβλημέναι, Στράβ. 223.

2) πίπτω ἢ ὀρθῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τρικυμίας, καταρρακτῶν, κτλ., Ἰππ. π. Ἄετ. 285: καὶ οὕτως, ἐκρήγνυμαι, ἀφῆνς ἐμφαντικῶς, χειμῶν καταρραγῆ Ἡρόδ. 1. 87: ἑμβροὶ καταρραγέντες Ἄριστ. π. Κόσμ. 6. 32: ἐπὶ δακρυῶν, ἔξ ὀμμάτων καταρραγῶσι πηγαῖα Εὐρ. Ἄλκ. 1068: «κατερραγῆ μου δακρυῶν» καὶ «ῥαγῆς ὄμμα, τὸ οὐ δακρυῶν» Ἠσύχ., πρβλ. Ἰππ. Ἄφ. 1252: ἐπὶ ποταμοῦ, εἰς κρημνόν, καθ' ὃν καταρρήγνυται τὸ ὕδωρ Στράβ.: «καταρραγῆς ποταμὸς πολλὰ